

Interviu - CULIȚĂ IOAN UȘURELU

Nu sunt împotriva poeziei cu versul liber, dar, câteodată, parcă este prea liber... Atât de liber încât nu mai observăm acel fior caracteristic adevăratei arte, care fior te cheamă să citești, să memorezi fără să vrei multe strofe...

Conform unor înțelegeri între autorul acestei cărți și unii dintre cei cărora li s-a luat interviu, intervievații (unii) au pus, și ei, una sau două întrebări lui Culiță Ioan Ușurelu. Dar nu numai intervievații...

L.B:*Prietene Culiță Ioan Ușurelu ! Poți să ne dai câteva informații despre rădăcinile tale?*

C.I.U:M-am născut pe 5 octombrie 1944 în comuna Movilița-Panciu-Vrancea din părinții Ioan(Nicuță) Ușurelu și Alexandrina Corodeanu. Mama provenea dintr-o familie numeroasă (nouă copii), iar bunica Maranda, femeie de o rară frumusețe exterioară dar și interioară, a rămas văduvă la 30 de ani și așa a rămas până la moarte, făcând eforturi disperate pentru a-ți crește pruncii. Mama îmi povestea că, datorită frumuseții și înțelepciunii ieșite din comun a bunicii, în sat, flăcăii plăteau ca să stea, în stânga și în dreapta ei, în timpul horei. Blândețea, înțelepciunea și credința acestei femei mi-au bucurat copilăria, adolescența și chiar parte din maturitatea mea. La 85 de ani, în postul Paștelui, a murit pentru că n-a vrut să mănânce de dulce și era foarte slăbită. Lucidă până la sfârșit, ne-a spus nouă, familiei, dar și preoților care o acuzau chiar de sinucidere, că, după o viață de post și rugăciune, nu poate, pur și simplu, să înghită carne, lapte sau alte alimente "de dulce" în post. Mai bine moartea decât renunțarea la credința ei. Sigur că n-am înțeles-o atunci, dar astăzi, când credința este floare atât de rară, o înțeleg și o pomenesc.

Tata provenea tot dintr-o familie cu mulți copii (opt) din Muncelu- Străoane-Vrancea. Bunicii, Grigore Olaru și Rusanda Palade, având de crescut atât de mulți copii, au cedat rugămintelor sorei Rusandei, Gherghina Ușurelu, căsătorită cu Ioan(Nică) Ușurelu, oameni bogați din comuna Movilița-Panciu, dar fără urmași. Așa că l-au dat de suflet pe băiatul cel mai mare, Ioan(Nicuță), tatăl meu. Prin urmare, bunicul meu vitreg, chiabur, "dușmanul poporului" pentru că avea câteva hectare de vie, câteva hectare de arabil (primit de la rege pentru faptele de arme din 1916, la Mărășești) și cazanul de țuică, și-a luat în serios rolul de tată și de bunic, fiind un sentimental și un om de casă.

L.P:*Ce figuri luminoase ți-au îndrumat copilăria și adolescența? Te întreb pentru că, de obicei, mai ales în zilele noastre, toți sunt tentați să treacă prea ușor peste umbra celor care le-au fost modele.*

C.I.U:Ai mare dreptate în temerea ta, numai că eu sunt unul dintre puținii care au respectat și respectă ca pe o icoană amintirea înaintașilor. De la ei am învățat respectul

pentru cei mai în vârstă, pentru oamenii cu carte, pentru dascălii mei și ai altora, să îndemn pe oricine mi-a fost prin preajmă să învețe pentru că învățătura este cea mai mare bogăție a unui om. Însă bunicul meu, tata Nică, bunicul vitreg cum s-ar spune, s-a întâmplat să fie cea mai luminoasă figură a copilăriei, de fapt a întregii mele vieți. Era atât de bun (nu numai cu mine), dorea să-mi povestească atât de multe despre luptele de la Mărășești, dar mai ales despre cele din Ungaria, încât stăteam zile și nopți pe lângă el ca să-l aud. Sigur că bunică-mea, care auzise de prea multe ori întâmplările, îl lua la rost, spre disperarea mea, și strica efectul magic al clipelor noastre de taină. Când însă bunicul vedea pe ulițele satului căruțe acoperite cu coviltir (un fel de rogo-jină), îmi spunea că sunt oameni "din sus" și alerga spre ei, având lacrimi în ochi și raze de soare pe față. Erau unguri din Ardeal, care vindeau cartofi și var. Bunicul nu cumpăra nimic, în schimb îi invita acasă, unde erau tratați regește, fără acordul mamei Gherghina. De ce făcea bunicul atâta cheltuială, consuma sute de deca de vin, toate borcanele cu carne de porc și suporta atâta scandal în casă? Pentru a primi oameni plecați la drum lung și greu și a vorbi cu ei în ungurește despre orașele prin care trecuse cu mulți ani în urmă, despre războiul nimicitor pe care-l cunoscuse. Îi lămură (nu știu cât efect avea asupra lor) că nu trebuie să se mai ajungă la conflicte. Toleranță și numai toleranță! sublinia el mereu. A fost singurul om care m-a iubit cu adevărat, cred....

Din păcate pentru bunicii mei, când a venit colectivizarea, tata, ca să-ți păstreze serviciul de la raion, a trimis o echipă (celebrele grupuri formate din muncitori, securiști, milițeni-adevărați teroriști) care, fără să le pese de țipetele disperate ale bunicii și de resemnarea bunicului, le-au luat "vacă de muls"(cazanul de țuică) și via. Deși viața bunicilor, din acel moment, a fost distrusă, bunicul a găsit soluția: s-a angajat, deși fusese mare proprietar, paznic pe fostul său pământ, pe care-l lucra cu sârg, înlocuia butucii uscați etc. Ca și cum totul ar fi fost ca înainte...Ca să nu înnebunească..., bănuiesc.

C.F:*Intelectuali care v-au luminat în școala generală, în liceu, în facultate și, mult mai târziu, în viața profesională?*

C.I.U:Prima profesoară de limba română a fost d-ra Robescu (devenită Mistodiniș), o femeie frumoasă și inteligentă, pe care aș fi ascultat-o, ca pe o sfântă, zile întregi. Un talent de povestitor ieșit din comun, un Creangă modern. Am întâlnit-o după 55 de ani...Nu s-a schimbat nimic din vocea, din ochii și din sufletul ei...

Profesoara de limba rusă, Maria Lupu (devenită Bandrabur) m-a impresionat întotdeauna prin seriozitatea și pregătirea sa, deși limba rusă nu era dintre preferatele mele. Tot Limba rusă mi-a predat-o și d-na Voinea, la liceu, un alt om de excepție, care a știut să ne atragă spre o limbă destul de aridă, dar în care au scris mari scriitori. Sigur că nu suportam politica rușilor și atunci, normal, și limba devenea de nesuportat. În aceste condiții intervenea talentul profesorilor pentru a ne îndemna să învățăm.

N-o voi uit niciodată pe d-na Diaconescu, profesoara de română din liceu. Având o cultură remarcabilă, o prezență statuară, mai cu binele, mai cu răul ne-a îndemnat să citim. De atunci până astăzi am tot citit și am scris...

D-l Bandrabur, fost student al lui Blaga, absolvent al Filosofiei, ne preda franceza. Orice lectură în afara progra-meii de franceză, era bine punctată de profesorul nostru, care ținea mult ca elevii să citească. De-abia la sfârșitul liceului am aflat că dragul nostru profesor era și scriitor. În prezent, la 88 de ani, are publicate peste 20 de volume, iar eu am scris o monografie intitulată "Ionel Bandrabur-omul și scriitorul".

La facultate, am admirat marii profesori și scriitori C-tin Ciopraga și Mihai Drăgan, Ion Lăudat, Dan Ilie. Ca profesor am fost influențat de Petrache Dima, fostul redactor șef al „Revistei noastre” de la Colegiul Național „Unirea”- Focșani...

C.F: *Știu că ai funcționat foarte mulți ani în învățământ ca necalificat, ca suplinitor calificat sau ca titular pe la diferite școli. Poți să ne vorbești despre peregrinările tale, dar și despre învățământul de astăzi, care nu mai seamănă cu cel în care am învățat noi?*

C.I.U: La vremea tinereții mele necalificate am început ca suplinitor la Păunești-Vrancea, am continuat la Vizantea-Vrancea, apoi la Stroești-Todirești-Iași, iar de aici am ajuns în armată. Întorcându-mă, am funcționat la Stoișești-Bârlad, pe urmă, după câțiva ani, absolvent de Filologie fiind, am funcționat la Liceul din Adjud -Vrancea, Colegiul ”Unirea”-Focșani, Colegiul ”M. Kogălniceanu”- Focșani, Liceele 1-4 și 5 din Focșani, iar la final de carieră, la Odobești. Sigur că nu sunt mulțumit de sistemul de învățământ în care intră oameni dedicați acestei meserii, dar și indivizi care n-au ce căuta în domeniu. Ba, unii dintre aceștia din urmă, cum am văzut mulți în lunga mea carieră, conduc școli, alții merg și mai departe: își arogă chiar misiunea de a contro-la...instituțiile școlare. Vă dați seama ce-i prin școlile în care conducerea este slabă: nimeni nu se duce la oră la timp, iar cei care-și fac datoria(de obicei „bătrânii”) sunt priviți ca inși care trebuie să dispară. Mai ales că aceștia văd toate neregulile (unele chiar penale) pe care le fac directorii sub falsa declarație că doresc binele celor pe care îi conduc...În astfel de condiții, copiii sunt foarte obraznici pentru că nu li se aplică nici o pedeapsă, trec clasa fără să învețe și fără să prea ajungă pe la ore...Cât timp vom trata astfel chestiunile atât de grave, de unde rezultate, de unde eficiență.... Pe vremea lui Duiliu Zamfirescu (am văzut foile matricole de la Liceul „Unirea”), din totalul elevilor înscriși într-o clasă promovau, la sfârșitul anului școlar, doar 30 la sută. De ce, astăzi, trebuie să promoveze toți? Ne furăm singuri căciula dând diplome la analfabeți.... Sigur că nici ministerul nu ajută. Deși, dacă în fruntea unei școli sunt persoane de calitate, toate ordinele proteste venite dintr-o parte sau alta se anulează sau se adaptează. În Focșani este un astfel de liceu, care are elevi de excepție. Acolo însă disciplina e disciplină. Culmea, elevii respectă oamenii intransigenți, deși, poate, nu-i iubesc. Cel puțin la momentul în care sunt elevi. Pe urmă își dau, aproape toți, seama de valoarea dascălilor. Pentru că trebuie eliminată din orice discuții sintagma că profesorii sunt obligați să fie prietenii elevilor... Nu, profesorii nu trebuie să le fie prieteni elevilor, ci doar îndrumători. Prea des confundăm rolurile. De multe ori profesorii sunt bătuți, înjurați, jigniți, dar ei nu pot riposta pentru că riscă alungarea din sistem. Cadrele sunt pedepsite, elevii indisciplinați sunt doar eliminați (dacă sunt) sau cel mult transferați la alte școli. Ce se rezolvă cu aceste așa zise măsuri? Decredibilizarea totală a învățământului românesc și teama absolvenților de facultăți adevărate (nu facultăți la care examenele se dau pe calculator, la distanță) de a veni să predea. La care se adaugă salariile de mizerie... Probabil se va ajunge la colaps... Și nu numai în învățământ....

FL.P: *Familia?*

C.I.U: La Adjud m-am căsătorit cu Valentina Lăzărescu, născută dintr-o familie de preoți. Rezultatul acestui mariaj au fost cei doi copii minunați: Lucian (absolvent ASE, având firmă de publicitate în București) și Laura (psiholog în Iași). După ce copiii și-au finalizat studiile, căsătoria s-a desfășurat, iar după câțiva ani m-am recăsătorit cu Zenovia Roșca, cadru didactic, autoare de manuale școlare, mamă a unei fete, Irina, cadru medical.

Th.D: *De când scrieți?*

C.I.U: Eu am scris toată viața datorită meseriei mele de profesor de limba română. Am îndemnat și pe alții s-o facă, am înființat sau am condus reviste literare școlare ("Pururi tânăr") și naționale ("Salonul literar"), am fost redactor și redactor șef adjunct al "Revistei noastre" de la Liceul "Unirea"- Focșani, am colaborat la multe publicații din țară. În volum, am publicat târziu, chestiunea neinteresându-mă în timpul regimului comunist.

L.B: *Oricine poate deveni scriitor?*

C.I.U: Fără a avea pretenția anticilor că orice creator trebuie să fie un "poeta doctus", consider imperios necesar ca omul de litere să aibă o cultură generală vastă, să cunoască în detaliu limba română dar și o limbă străină (măcar), să aibă o mare experiență de viață (mai ales prozatorii) și o adaptabilitate perfectă la tot ce este nou în literatură dar și în societate. Apropo de nou, nu cred în orice fel de nou... Poate este un defect al profesorului de română, dar mi se pare o blasfemie să scrii numele proprii cu litere mici, să nu respecti nici o regulă de punctuație, să aduci, mai ales în poezie, toate mizeriile corpului uman sau, în proză, să consideri artă descrierea proceselor strict fiziologice. Persistând într-un astfel de naturalism, transformăm cărțile într-o simplă anatomie sau tratat de medicină... Și arta? Inteligența, talentul, experiența de viață, cultura vastă, iată strictul necesar al unui scriitor! Dacă în poezie poți să ai scânteia și la 16-18 ani, pentru proza adevărată nu cred că este posibil să scrii ceva consistent înainte de 30 de ani... În afară geniilor, bineînțeles...

I.M: *În cărțile dv. ați dezvoltat mult elementul biografic?*

C.I.U: Nu sunt adeptul strădaniei unora de a aduce în prim plan întâmplările propriului destin. Sigur că pe aici, pe colo străbat, în vorbele și acțiunile personajelor mele, idei sau fapte trăite și de mine, dar toate fiind cu caracter general umane, acele atingeri cu destinul meu se estompează... și cum nu putem întotdeauna să ne stăpânim, să ne cunoaștem sinele, sau să-l influențăm total, atunci este clar că ne îndreptăm spre o parte mai facilă, să-i zicem, a cunoașterii, a trăirii noastre: spre exteriorul ființei, care, depersonalizat fiind, se poate transforma în ideile întâlnite în creațiile fiecăruia dintre noi.

I.N: *Ce rol crezi că mai poate avea astăzi scriitorul în țara noastră? Îl mai ascultă sau, dacă îl ascultă, îl mai ia cineva în seamă?*

C.I.U: Bine zis "dacă îl mai ascultă". Acum, când românii sunt în situația de a nu mai avea pâine pentru copii, sunt sigur că puțini se mai îndreaptă spre carte. Dar nu mai este nevoie, ca pe vremuri, de săli pline cu inși analfabeți, care veneau, obligați, la manifestările culturale... Mulți, se cerea să fie mulți pentru a arăta orânduiri capitaliste concurente, cu vârful ei, imperialismul în "putrefacție", că în comunism este cultură, armonie, dorință de cunoaștere satisfăcută de regimul în care trăiam. Raiul pe pământ! Astăzi avem nevoie de cititori, pot fi chiar puțini, dar oameni adevărați, care știu ce să citească, cititul să aibă influență benefică asupra lor, asupra mediului în care acționează și trăiesc. Scriitorul să nu aibă legătură cu lozincile care anunțau crearea unei lumi noi, a omului nou.... Dar chiar și în aceste condiții vitrege, avem intelectuali, mari scriitori, care, pe unde ajung, umplu sălile cu cititori-spectatori... Din ce în ce mai rari însă ...

Gh.M: *Există, în plan literar, un conflict între generații?*

C.I.U: Există, de ce am nega! Dacă ne-am referi la metodele de creație sau la temele acestei creații am vedea imediat diferențele, chiar conflictele. Deși, dacă am analiza unele "opere" ale scriitorilor "en vogue", ar trebui să căutăm mult și bine pentru a găsi vreo

temă...Din păcate, unii scriu ca să se afle în treabă...Temă sau motiv literar? Nici vorbă...Doar o încropeală de cuvinte(la anumiți inși), expresii penibile, fără sens, un text lipsit de coerență, dar plin de substantive și verbe copiate din biologie și psihiatrie...De aici conflictul cu ”bătrâni”, care au temă, gramatică, frază și, mai ales, cititori care cumpără cărți pentru a învăța ceva din ele...Și, referindu-ne la acești cititori, care, în fond, sunt scopul creației(ce ne-am face fără ei!), observăm că unele proze sau poezii jignesc, pur și simplu, inteligența acestora... Neînțelegând bizareriile unor tineri ”creatori”, oameni fără o cultură generală minimă (sunt și tineri care scriu bine pentru că sunt cultivați și au ce spune, pot fi chiar moderni), cititorul se va îndepărta de literatură și-l vom pierde pentru totdeauna... Sigur că unii scriitori ”bătrâni”s-au adaptat. Unii chiar fac față cu brio, dar alții sunt jalnici: nici cai, nici măgari...

G.I:*Credeți că prin eliminarea sau chiar condamnarea celor care practică versurile cu rimă, atât de iubite de pu-blicul secolului XX, și prin aducerea pe ”piața” literaturii moderne a versului liber, fără nici un respect pentru gramatică, pentru limbă, poezia acestui secol va avea efecte mai puternice în sufletul cititorului?*

C.I.U:Nu sunt împotriva poeziei cu versul liber, dar, câteodată, parcă este prea liber...Atât de liber încât nu mai observăm acel fior caracteristic adevăratei arte, care fior te cheamă să citești, să memorezi fără să vrei multe strofe. Deși, după unii, rima nu mai are sens, eu cred, totuși, că, mai ales la începutul descoperirii poeziei de către copii și adolescenți, poemele cu rimă au un rol și un efect puternice. Apoi, cu timpul, tânărul va înțelege cu adevărat metafora și va putea aborda chiar versul liber. În cunoștință de cauză, nu după ureche...De aici până la încercarea de a scrie poezie, poate fi o distanță mică....

Mi se pare o necuviință (ca să ne exprimăm blând) să nu respecti nici un semn de punctuație, să desparți în silabe cum te taie capul, să iei în derâdere ceva ce-ar trebui să fie sfânt pentru oricare dintre noi: limba românească. În tot acest timp, noi, la școală, îi învățăm pe elevi ”banalitățile” în discuție. Copiii, adolescenții vin cu volumele ”moderne” de poezie, de proză și ne demonstrează că nu avem dreptate când îi obligăm să învețe regulile și teoriile limbii române. Se aruncă în derizoriu chestiuni atât de grave...Oare prea multă libertate, chiar și în literatură, nu strică?

C.Ș:*Capitalismul nostru original are un rol benefic asupra culturii noastre sau, pur și simplu, este o mare piedică în dezvoltarea României pe acest plan?*

C.I.U:Normal ar fi ca economia de piață să sprijine cultura. În societățile dezvoltate (nu numai economic, dar mai ales mental) privații alocă sume uriașe pentru cultură, educație și tot ce incumbă sau derivă de la acestea. La noi, însă, ca la nimeni...Chiar de ne-am dezvolta economic, mentalul va rămâne cu decenii și decenii în urmă. De aceea nici un milionar în euro nu discută despre aceste domenii prioritare ale unei națiuni. Se alocă bani doar pentru concursuri gen ”Miss Piranda”, ”Miss Fotbal” etc. Nici unul dintre bogătași, chiar dintre guvernanți, nu știe sau nu vrea să știe care sunt prioritățile românești? Sau doar le declară și apoi uită... Politicienii gândesc, probabil, că nedezvoltând cultura și educația și-au atins un scop precis: să aibă în subordine doar o turmă de analfabeți. Aceasta poate fi manipulată mai ușor. Pe acest principiu s-au pliat, din ceea ce se vede, toți șefii din domeniile respective, de la ministru până la ultimul funcționar. Pe vremuri, gândeam că aceste zone ale spiritua-lității românești erau frustrate pentru că aveau șefi niște inși fără carte, fără nimic sfânt decât partidul comunist din care făceau parte. Dar astăzi le conduc mari profesori universitari, doctori în toate științele posibile... Și ce s-a schimbat?

C.S:*Românii de peste mări și țări au apărut din totdeauna aceleași principii și adevăruri ale culturii pe care le apărăm și noi? Interesele și manifestările lor culturale corespund cu cele care se practică sau doar se susțin la Focșani, la București, Botoșani sau Galați?*

C.I.U:Literatura română din afara granițelor țării exprimă adevărurile perene ale culturii românești... cu anumite adaptări...la mediu. Să luăm ca exemplu Bosnia, Bucovina, Voivodina, Basarabia. În unele locuri, în teritoriile vorbitoare de limbă română din Iugoslavia, situația nu-i doar grea, este gravă. Românii din Valea Timocului nu au decât puține școli în limba lor, bisericile românești sunt desființate mai rău ca pe vremea turcilor, radio și televiziune românească nu există, nu mai au dreptul nici la muzica românească pentru că le-a fost confiscată și transformată în muzică sârbească. Știu multe astfel de întâmplări de la un scriitor român din spațiul respectiv, care a venit în România cu o delegație majoritar sârbească plină de indivizi care țineau sub observație (spionau, de fapt) românii de lângă ei. Se întâmpla acum 7-8 ani. Poate s-o mai fi schimbat ceva, dar nu prea mult. Deie Dumnezeu să greșesc...I-am oferit cărți românești românului, iar el mi-a explicat că la vamă, dacă este descoperit cu asemenea material considerat "subversiv", este pasibil de închisoare. Sârbii s-au autoproclamat "popor sfânt"și au numai drepturi. Ceilalți nu contează... Și când mă gândesc la drepturile minorităților de la noi...! Drepturi mai mari ca ale noastre... Știu guvernării noastre situația reală a românilor din Iugoslavia, din Ucraina, din Basarabia? Românii de pe meleagurile învecinate, ca și cei din Canada, SUA, Australia sau din țări europene ar trebui sprijiniți de oficialitățile noastre pentru propagarea adevăratelor valori spirituale românești. Doar astfel vom fi cunoscuți și recunoscuți în lume și-i vom ajuta pe cei de departe...Să accentuăm:ADEVĂRATELE VALORI, nu ceea ce auzim sau chiar vedem că a fost dus de România la expozițiile mondiale...și cu cheltuieli enorme ale statului. La acest nivel, nu ne trebuie pile, trebuie doar oameni pregătiți, manageri deosebiți și-lucru esențial-persoane imparțiale, totul să fie selectat după criteriile valorice și nu politice. Măcar în acest domeniu să rămânem obiectivi. Altfel, se va alege praful din tot ce este frumos și valoros în România. Din păcate, instituțiile statului nu ne dau nici un motiv să mai credem în ele.

T.D:*Aparțineți unei anumite generații de scriitori?*

C.I.U:Nu cred în astfel de împărțiri-despărțiri... De ce eu, persoană trecută de 60 de ani, n-aș putea fi congener, spiritual vorbind, cu un scriitor de 30 de ani? Sau de ce nu pot să fiu, prin scrisul meu, prin principiile care mă animă, prin temele abordate, congener cu scriitorii de la începutul secolului al XX-lea sau sfârșitul secolului al XIX-lea ? Să mă ierte cei care cred că sunt optzeciști sau douămiiști... Aceste grupări sunt create (artificial, după umila mea părere) pentru ca membrii să se sprijine, chiar să se apere de alte grupări mai bine plasate în ierarhia literaturii, să se întrecă (sic!?) în capodopere...Oare Eminescu, Sadoveanu, Călinescu, Arghezi au reprezentat, fiecare, neapărat o generație...? Generațiile, observ cu stupoare, par un fel de partide. Dacă introducem și în literatură partidele, atunci vai de o astfel de literatură! Afirm cele de mai sus deoarece scriitorii sunt niște individualități distincte, niște singuratici pentru că actul creației este unul individual, singular...și atunci care-i rostul generațiilor? O grupare în care doar vârsta contează? Creația...?

Gh.I:*Viața literară din România, chiar din Focșani?*

C.I.U:Viața literatura din România este foarte bogată, sunt creatori și creații de excepție. Poate se insistă prea mult pe unii din București, uitându-se că orașele din celelalte zone

ale României nu mai sunt de mult timp provinciale. Provincia s-a mutat în capitală. Să luăm un exemplu de neprovincialism: Focșaniul. Găsim aici trei reviste literare: "Oglinda literară", "Prosaeculum" și "Salonul literar"(de puțin timp s-a mutat la Odobești). Câte orașe se pot lăuda cu așa ceva? Este o mare efervescentă culturală și avem mulți scriitori valoroși. Ce-i drept, un rol benefic a avut Cenaclul "Duiliu Zamfirescu", grupare alcătuită, la început (1998), sub numele de Cenaclul „Salonul literar”, în jurul revistei cu același nume. Apoi, după 2000, cei din cenaclul respectiv au părăsit „Salonul...care n-a mai fost subvenționat de guvern. Astfel, eu, din dragoste pentru această revistă, am preluat, singur, munca și cheltuielile pentru apariția publicației respective. Chiar dacă orgoliile sunt mari, cred că, în cele din urmă, va fi posibilă armonia. În ceea ce mă privește pe mine și revista „Salonul literar”, la Odobești n-am găsit până în acest an (2010) înțelegere din partea autorităților, acestea fiind, probabil, influențate de inși fără cultură și fără caracter, care, culmea, au avut, la un moment dat, sarcini culturale. Mai sunt și orgoliile unor Neica Nimeni din orașele mici, indivizi care, nefiind capabili de fapte literare sau temerare, pun piedici și denigrează pe cei care au inițiativă, care au realizări pe tărâmul literelor sau al învățământului....Să-i lăsăm în mizeria sufletească și intelectuală în care se complac...

Dacă autoritățile județene s-ar implica, acordând un minimum ajutor material și nu numai, cred că Vrancea s-ar putea compara, prin manifestările culturale, cu centrele universitare și marile municipii ale țării. Aceste autorități ne lasă însă în voia soartei, iar eu plătesc editarea revistei și, uneori, colaboratorii din pensie. Întreb și eu ca familia și prietenii mei: cât voi mai putea? Ceea ce văd în jur (dispreț total pentru cultură, șomaj, scăderea salariilor care erau și așa destul de mici, politicieni care ne disprețuiesc etc.) nu-mi dă dreptul să sper că vor veni zile mai bune nici pentru mine, nici pentru copiii mei, cu atât mai puțin pentru nepoți.